

JĒZUS DRAUDZE 1995

SVĒTDIENAS SKOLAI-IO

Cienījamie lasītāji!

Jūsu rokās ir Rīgas ev. lut. Jēzus draudzes Svētdienas skolas desmit gadu jubilejas izdevums. Par visiem šiem gadiem varam teikt tikai vienu: "Mēs pateicamies Tev, Kungs!" Mēs pateicamies Dievam par to, ka esam drīkstējuši pildīt Jēzus Kristus pavēli: "Ejiet un dariet par mācekļiem..."

Bija laiks, kad šo uzdevumu veikt nebūt nebija tik viegli. Tomēr bija Dieva kalpi, kuri pulcināja ap sevīm bērnus, lai mācītu viņus ticībā. Bija vecāki, kas dārgāko, ko paši bija saņēmuši, gribēja dot arī saviem bērniem. Tāpēc visi kopā viņi meklēja iespēju to darīt, sanākot kopā ik mēnesi - dziedot, deklamējot, pārrunājot Dieva vārdu un svinot dzimšanas dienas. Tā no 1969. gada regulāri pulcējās ap divdesmit bērnu un viņu vecāki.

Šos uzticīgos Dieva kalpus gribam šeit pieminēt. Mēs pateicamies bīskapam Haraldam Kalniņam, mācītājai Bertai Strožai, Ritai Markovai par dziesmām, kuras viņa mācīja, un sirsnīgajiem apsveikumiem.

Savas mājas Svētdienas skolas nodarbībām vienmēr laipni piedāvāja: Lazdiņu ģimene, Kalniņu ģimene, Irma Kalviņa, Marutas tante, Springu ģimene, Valda Jurkāne, Ingas un Manetas vecmāmiņa - Marta Grīnvalde.

1995. mācību gada mūsu draudzes
Svētdienas skolas skolotāji.

**Esmu bijis mācītājs vairākās draudzēs,
bet no 1965. gada Jēzus draudzē.**

Tas bija laiks, kad draudze maz drīkstēja izrādīt savas aktivitātes. Darbs ar bērniem bija pilnīgi aizliegts. Vai tas nozīmēja, ka mums bija jānoklusē bērniem vēsts par Dieva mīlestību? Nekādā ziņā nē. Ja nevarējām tikt taisnā ceļā pie mērķa, tad mēs izšķīrāmies par aplinkus ceļiem, maskējot bērnu sanāksmes ar vārda vai dzimšanas dienas svinībām. Mainījām sapulcēšanās vietas. Gribētu pateikties visiem, kas atvēra sava dzīvokļa un nama durvis. Pateicība visiem, kas aktīvi piedalījās bērnu mācīšanā! Bērniem tas bija par lielu svētību, mācoties pārvarēt grūtības, iepazīt un piedzīvot Dieva vārdu. Tas Kungs mani bija sūtījis: "Gani manus jērus, gani manas avis". Te jau ir skaidri pateikts, kas ietilpst mācītāja darbā.

Man gribētos teikt, ka nav tāda laika, kurā nevarētu pildīt Dieva norādījumus. Tas bija svētīgs laiks mums un mūsu bērniem draudzē.

"Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstāsies arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis." (*Sal.pam. 22,6*)

Gribētu likt pie sirds katrai mātei un tēvam: "Māci bērnam ābeci, bet neaizmirsti Bībeli".

Šodien šie bērni jau ir pieauguši, daudzi nodibinājuši savas ģimenes, bet viņu sirdīs sētais Dieva vārds ir nesis bagātīgus augļus.

Jēzus draudzes Svētdienas skolai viņas desmit gadu jubilejā, kopš tā ir baznīcā, gribu novēlēt:

"Un ka tu no mazām dienām zini Svētos Rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru, ka tu iegūsti pestīšanu ticībā, kas sakņojas Kristū Jēzū." (*2. Tim. 3,15*)

Jūsu bijušais mācītājs, Vācu baznīcas bīskaps
Haralds Kalniņš

Esmu priecīgs,

ka drīkstu rakstīt dažas rindiņas mūsu Svētdienas skolas desmit gadu jubilejas reizē. Īsti nespēju tam noticēt, ka ir pagājuši jau desmit gadi. Tomēr tā ir īstenība. Laiks ir aizsteidzies tik ātri!

Domājot par to, kādi tad šie gadi ir bijuši, var droši teikt, ka tas ir bijis Dieva dāvinātu svētību laiks, augšanas un izaugsmes laiks. Bērniem, kuriem bija trīs gadi, tagad jau ir trīspadsmit. Daudzi, kuri mācījušies Svētdienas skolā, ir kļuvuši par pilntiesīgiem, aktīviem draudzes locekļiem. Īpaši priecājos par tiem, kuri pirms pāris gadiem vēl paši bija Svētdienas skolas skolnieki, bet tagad jau kļuvuši par skolotājiem. Es domāju, ka tas ir aizraujoši, vērot, kā aug koks. No mazas sēklas izveidojas stiprs, augļus nesošs koks. Vēl aizraujošāk ir vērot, kā mazais cilvēks kļūst par Kristus mācekli, kā viņš aug, veidojas, nobriest, kļūstot par kristīgu personību - Dievam patīkamu cilvēku. Man prātā nāk Jēzus līdzība no Mateja evaņģēlija, kur Jēzus runā par Dieva valstību, kura aug. "Debešu valstība līdzinās sinepju graudiņam, ko kāds cilvēks ņēma un iesēja savā tīrumā. Šī gan ir mazākā no sēklām, bet, kad tā uzaug, tā ir lielāka par visiem dārza stādiem un top par koku tā, ka putni apakš debess nāk un taisa ligzdas viņa zaros."

Protams, šajā līdzībā Jēzus runā par debesu valstību. Bet man šķiet, ka to var attiecināt arī uz ikvienu mazo cilvēkbērnu, kuram Dievs ir dāvinājis iespēju augt, kļūstot par Kristus veidotu personību. Tieši to es no sirds vēlu ikvienam mūsu Svētdienas skolas bērnam - pieaugt Kristus līdzībā, kļūstot par nobriedušiem, labus augļus nesošiem Kristus sekotājiem. Mazā sēkla - sinepju graudiņš - man atgādina arī par Dieva vārdu. Tas ir kā sēkla, ko mēs izsējam. Tas iesakņojas cilvēku sirdīs un vēlāk nes bagātīgus augļus, pārveidojot cilvēku tādu, kādu Dievs viņu ir vēlējies redzēt. Es ļoti pateicos visiem Svētdienas skolas skolotājiem par to, ka jūs visi lielā mīlestībā un uzticībā esat sējuši labo sēklu - Dieva vārdu - bērnu sirdīs, ziedojot sevi, savu laiku šai kalpošanai. Varbūt, ka jūs paši neapjaušat, kāda liela vērtība ir jūsu darbam. Es vēlos palikt aizlūgšanās par jums, lai tas Kungs jūs dara priecīgus un entuziasma pilnus arī nākotnē.

Mācītājs Erberts Bikše

"Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība."

(Jņ. 14, 6)

Ceļš

Šo ceļu iet mēs esam sūtīti pasaulē, bet bieži aizmaldījušies taustāmajos pa dzīvi, vīlušies iedomātā varēšanā un ideālos. Savā lepnībā akli būdami, mēs neatšķiram patiesās vērtības un klūpam pāri pašu radītajiem elkiem. Kāds mūs paceļ kā pakritušu bērnu, ļauj izraudāties, uzklausa un piedod. Un mēs atkal stāvam dzīves krustcelēs. Kurp tagad skriesim? Apkārt nīrb ceļmalas - krāsās, skaņās, spožumā, un vecais lepnības gars jau vieš sirdī trauksmi: "Ej, ņem, ko gribi! Nav jau aizliegts. To visu tev atdošu pret tavu mieru." Apmulsums. Ceļa gals jau tumsā. Vai atkal esam gatavi iztukšot savu dvēseli? Šī izvēle ir mūsu brīvība. Liekas, ka Jēzus klusē; viss jau ir pateikts - Bībelē. Bailēs krītam un .... Kāds mūs atbalsta - tas ir Jēzus zem krusta. Tur ir uzkrauta arī mana nasta. Pēkšņi aklums beidzas, tālu priekšā aicina rāma gaisma, metot starus uz šauras, akmeņainas takas. Sākas gaismas ceļš. Šo ceļu atraduši, iesim kopā ar saviem bērniem, draudzes māsām un brāļiem, krusta smagumu dalot ar tiem, kas paguruši. Dod, Dievs, mums klūt par ceļa rādītājiem, lai mēs būtu tie, caur kuriem laudis spētu saņemt Tava Dēla - Jēzus - mīlestību un grēku piedošanu.

Skaidrīte Mežecka

Atmiņas par Svētdienas skolu, kas notika reizi mēnesī, pulcējoties mājās

Kad jārūnā par Svētdienas skolu, man vienmēr nāk prātā apustuļa Pāvila Vēstulē Timotejam rakstītie vārdi: "Un ka tu no mazām dienām zini Svētos Rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru, ka tu iegūsti pestīšanu ticībā, kas sakņojas Kristū Jēzū." (2. Tim. 3, 15)
Šī Rakstu vieta atklāj to, cik svarīgi ir jau no mazotnes apgūt Svētos

Rakstus. Manā jaunībā tas nemaz nebija tik viegli realizējams. Totalitārais režīms gan atzina ticības brīvību, bet faktiski cilvēkiem bija liegta jebkāda veida darbošanās ārpus dievkalpojuma baznīcā, ja tie nevēlējās zaudēt ieņemamo amatu vai tikt vajāti. Draudēja pat kriminālatbildība par valstij naidīgas ideoloģijas paušanu. Par šādu naidīgu ideoloģiju uzskatīja arī bērnu kristīgu audzināšanu, jo visiem vajadzēja izaugt ar "padomisko domāšanu". Slava Dievam un paldies tiem, kuri šajā garīgās tumsas laikā smēlās drosmi ticībā, un atrada iespēju audzināt kristīgajā ticībā ne tikai savus bērnus, bet uzņēmās risku mācīt arī citus, organizējot Svētdienas skolu. Vissirsnīgākā pateicība toreizējam mācītājam, tagadējam Vācu baznīcas bīskapam - Haraldam Kalniņam un mācītājai Bertai Strožai.

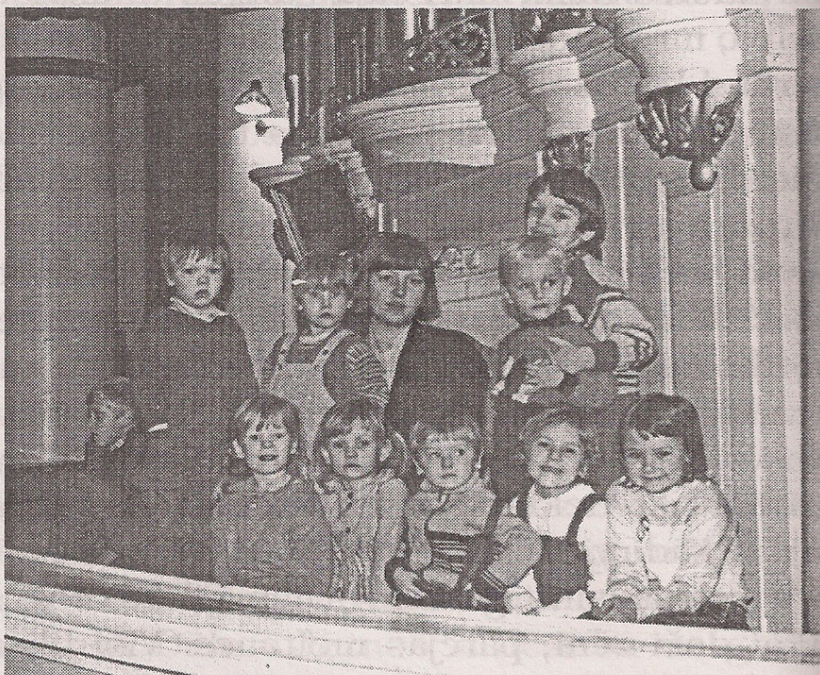
Es šo Svētdienas skolu apmeklēju no vienpadsmit gadu vecuma - no 1969. gada. Par to liels paldies maniem vecākiem. Nodarbības notika mājās. Maskējāmies ar vārda un dzimšanas dienām. Līdz ņēmām arī dāvanīgas jubilāriem. Tika izlozēts, kurš kuru apsveiks. Apsveicējs ne tikai visu vārdā pasniedza dāvaniņu un ziedus, bet arī kaut ko deklamēja vai dziedāja. Tas bija brīnišķīgi! Pavisam bijām kādi vienpadsmit līdz trīspadsmit bērni vecumā no trim līdz četrpadsmit gadiem. Diemžēl atceros, ka mūsu starpā bija tikai daži zēni, pārējās meitenes. Visi bijām ļoti draudzīgi un laimīgi. Ar nepacietību vienmēr gaidīju nākošo tikšanos. Vasarā nodarbības notika tādās vietās, kur bērniem bija iespēja brīvā dabā spēlēt dažādas spēles un iet rotaļās. Tomēr centrālās, protams, bija garīgās vērtības. Daudz dziedājām. Mācījāmies "zelta pantiņus" no Bībeles. Man visvairāk patika mācītāja stāstiņi par dažādiem notikumiem. Tie bija tik spilgti un pamācoši, ka dažus vēl tagad atceros un varētu pastāstīt. Svētdienas skola manā dzīvē ienesa lielu svētību, ko tikai tagad tā īsti apzinos. Tā bija sekošana Jēzum. Ģimenē audzinātais, Svētdienas skolā nostiprinātais ir nesis augļus - ticību, kas dziļi sakņojusies Jēzū Kristū, manā Kungā un Pestītājā!

Bijušais Svētdienas skolas skolnieks
Ainars Springis

Regulāras nodarbības sākas 1985. gadā.

1985. gadā sajūtām, ka Svētdienas skolas darbam ir jānotiek regulāri un draudzē. Aicinājām vispirms draudzes bērnus. Nodarbības notika kora mēģinājuma laikā. Tad nāca atmodas laiks. Dievs īpašā veidā uzrunāja bērnus. Viņi bija trešā paaudze, kura nebija dzirdējuši Dieva vārdu, nebija audzināti ticībā un tagad piedzīvoja īpašu Dieva aicinājumu.

Svētdienas skolu skaits Latvijā pieauga, lielāka kļuva arī Svētdienas skola Jēzus draudzē. Desmit gadu laikā Svētdienas skolēnu skaits ir pieaudzis 15 reizes (1985. gadā - 16 bērni; 1995. gadā - 250 bērni).

Arī mēs - abi vecāki, sākām mācīties...

Jau trešo gadu mūsu meitas Laura un Lāsma apmeklē Jēzus baznīcas Svētdienas skolu. Meitenēm šeit ļoti patīk. Abas labprāt piedalās visos pasākumos. Sevišķi patīk dziedāt. Domāju, ka, mācoties Svētdienas skolā, mūsu bērni iegūst daudz - kļūst iejutīgāki citu nelaimēs, mācās sajūst drauga plecu, dalīties ar otru gan priekos, gan bēdās. Bet galvenais - šeit paveras iespēja tiekties pēc Dieva valstības, izprast un turēt svētu Dieva vārdu. Arī skolotāji šeit ir brīnišķīgi. Manuprāt, tādi spēj būt tikai īsteni kristieši. Sasveicinoties un uztverot viņu acu skatienu un smaidu, sirdī ielīst patīkami smeldzīgs siltums, tas ļoti piesaista šai draudzei. Pavadot bērnus uz nodarbībām, arī mēs - abi vecāki, sākām mācīties vecāku grupā - skolotāju Mārītes un Maijas vadībā. Esam ļoti pateicīgi viņām, jo ikviena nodarbība izraisīja dziļas pārdomas par to, cikniecīgi un bezspēcīgi esam bez Dieva žēlastības un svētības. Lai arī mūsu dzīves ceļu apspīdētu Lielā Apsolījuma Gaisma, lūdzām mūs iesvētīt šajā draudzē.

Lai Dievs svētī un nenovērs savu vaigu arī turpmāk no mūsu draudzes skolotājiem un to sekotājiem!

Lauras un Lāsma māmiņa - Gunāra Deisone

Es sajutu, ka Dievs mūs mīl...

Bērnībā es lauku vecmammai jautāju: "Kas ir Dievs?" Vecāmāte atbildēja: "Ir divi spēki - viens, kas liek darīt labus darbus, bet otrs - kas visu laiku traucē to izdarīt." Otra vecāmāte dzīvoja Rīgā. Katru svētdienu viņa sapucējās un gāja uz baznīcu, bet man viņa neko par Dievu nestāstīja un līdzī arī neņēma.

Tā es dzīvoju, nezinādama un pat nenojauzdama, ka ir tāds Dievs. Sākot ar vidusskolas laiku, mēs, dažas draudzenes, katros Ziemassvētkos gājām uz baznīcu. Tā atradās Vecrīgā, ļoti maziņa un neievērojama. Uz turieni gājām tāpēc, ka skolā aizliedza iet uz baznīcu. Vienos Ziemassvētkos tur bija kāds komjaunatnes līderis, bet, mums par pārsteigumu, viņš nevienam neko nepateica. Tā bija vienīgā reize gadā, kad es aizgāju uz baznīcu. Kāpēc es gāju? Man patika tā gaisotne un vieglums, ko izjutu.

Tad nāca atmodas laiks. Televīzijā parādījās kristīgā programma "Gaisma". To skatījos ar interesi, jo tas bija kas jauns. Vislielāko pārdzīvojumu izjutu, skatoties filmu "Jēzus no Nācaretes". Dēls Miķelis to skatījās daudzas reizes ar ļoti lielu interesi.

Pirms trim gadiem ar dēliņu apmeklējām estētikas skolu Medicīnas darbinieku namā. Tur mācību priekšmetos bija iekļauta arī Bībeles stunda, kuru apmeklēja tie, kas vēlējās (šī bija nodarbība bez maksas). Īpaši daudz gribētāju nebija. Šo stundu vadīja ļoti jauna, mīļa skolotāja Gunda. Viņa iemācīja mums ar Miķeli lūgt Dievu. Šajās stundās es sajutu, ka mēs neesam vieni. Tuvojās Ziemassvētki un mēs visi kopā pinām Adventa vainagu, lūdzām Dievu, dziedājām. Ziemassvētkos skolotāja ar bērniem nospēlēja nelielu izrādi, kas bija ļoti jauka. Es biju pārsteigta, jo Miķelītim tad bija tikai četri gadi. Viņi nospēlēja ļoti labi. Mani bija pārņēmusi vienreizēja laimes sajūta. Mājās mēs visu pārrunājām ar tēti. Lasījām Bībeli un mācījāmies dziesmas. Skolai beidzoties, es sapratu, ka tas ir jāturpina. Nākamajā rudenī, uzzinot, ka skolotāja aizbraukusi un nodarbības nenotiks, sāku interesēties, vai nevarētu iet citā Svētdienas skolā. Sarunā ar kādu ģimenes draudzeni uzzināju, ka viņas dēls iet Jēzus baznīcas Svētdienas skolā. Lūdzu, lai viņa pajautā, vai arī mēs nevarētu iet. Mums neatteica. No tā laika mēs nākam uz šejieni katru otrdienu. To ļoti gaidām un pārdzīvojam, ja esam slimi un nevaram atnākt. Es esmu ļoti pateicīga jaunajām meitenēm, kas darbojas ar mūsu bērniem.

Šovasar mēs, visa ģimene, nokristījāties. Es pateicos Dievam, ka Viņš palīdz mums būt vienotiem ticībā. Cik jauki, ka svētdienās mēs visi trīs ejam uz dievkalpojumiem! Un neviens no mums nešaubās par to, ko dara. Es ar prieku piedalos Maijas vadītajās māmiņu un tētu Bībeles stundās. Paldies viņai par to, jo tas ir brīnišķīgs darbs. Sākumā es pati jutos ļoti savādi. Mani nomāca dažādi jautājumi. Pamazām es sapratu, ka šeit es varu atrast atbildes uz daudziem jautājumiem, ko pati sev uzdevu. Man bija savādi, ka kāds spēj piedot man visus šos grēkus. Es sajutu, ka Dievs mūs mīl, ikvienu no mums. Un, ja mēs gribam un lūdzam Viņu darboties ar mums, mēs varam veikt brīnišķīgas lietas.

Miķeļa māmiņa - Maija Škenderska

Svētdienas skolā bērniem ir iespēja arī dziedāt.

Sākumā bērnus dziedāt mācīja Iveta Ilsuma, bet nu jau trīs gadus darbojas bērnu korītis, kuru vada draudzes ērģelniece Vita Kalnciema. Bērni dzied dievkalpojumos, īpaši bērnu dievkalpojumos. Jau piekto gadu Ziemassvētku laikā vēlamies sagādāt prieku Baldones bērnu pansionāta iemītniekiem. Svētdienas skolas bērni paši sarūpē dāvaniņas, vēloties, lai tās iepriecinātu šos mazos bērniņus.

Bērnu koris viesojies Neredzīgo pansionātā, Traumatoloģijas institūtā, Veco ļaužu pansionātā, Vājredzīgo bērnu bērnudārzā.

Katra mācību gada noslēgumā bērnu koris brauc apciemot kādu draudzi Latvijā. Šajā fotogrāfijā jūs redzat bērnu korīti, cieņojoties Lūbānas draudzē.

Man baznīca ir tāda kā miera osta...

"Un viņi bija pārsteigti par Viņa mācību, jo Viņa vārdi bija vareni."
(Lūkas 4, 32)

Mēs visi esam bijuši bērni - gan tie, kuriem jau pašiem ir bērni un mazbērni, gan tie, kuri vēl tikai kļūs vecāki. Tomēr mūsu katra pirmie soļi šajā pasaulē, kurā Dievs mūs licis, visiem ir vienlīdz nozīmīgi un tuvi. Bērība - gaišais mīlestības, bērnišķas ticības piepildītais laiks - mums arvien liek pateikties Dievam, slavēt Viņu par šo skaisto brīnumu un žēlastības laiku. Vissvarīgākais katra mazā cilvēkbērna dzīvē būtu iemācīties uzticēties Dievam kā visu mūsu mīļajam Tēvam un caur Jēzu Kristu uzrunāt un pielūgt Viņu. Paldies Dievam par Svētdienas skolām, kuras Viņš dāvina!

Tomēr neaizvietošana loma šajā bērības posmā katra bērna dzīvē ir tieši vecākiem, viņu domām, uzskatiem un sarunām. Mēs no sirds pateicamies Dievam par visām tām ģimenēm, kur vecāki paši ir kristīgi un patiesi Dieva ļaudis, jo viņu bērni var mācīties no vecāku piemēra ikdienā. Bet vēl vairāk ir tā saucamo "remdeno" ģimeņu, kur Dievs nepavisam nav centrā un kur Svētdienas skola ir tikai kā "vajadzīga iestāde" bērnu estētiskajā un ētiskajā audzināšanā. Tomēr mēs varam slavēt mūsu Kungu, ka pat šādās situācijās bērni mācās iepazīt, lūgt, uzklaut un mīlēt Viņu. Neapšaubāmi - tas pašam bērnam ir ļoti grūti, redzot savu vecāku bieži vien pilnīgi pretējos uzskatus. Un ir vēl kāds brīnišķīgs atklājums - bērni, mācoties Svētdienas skolā, kļūst par savu vecāku garīgajiem skolotājiem, sludinot labo vēsti arī viņiem. Pateiksimies Dievam, ka Viņš savā Dēlā Jēzū Kristū mums atklājis pārbagātas svētības!

Paliekot aizlūgšanā par mūsu Svētdienas skolas vecākiem, publicējam fragmentus no intervijām ar trīs dažādiem cilvēkiem, kurus sastapām mūsu nodarbību laikā.

Kāda māmiņa: "Mēs ar vīru ticībā esam neitrāli, arī savā attieksmē. Varu teikt, ka principā augam caur savu mazo meitu, kura pati ir

izvēlējusies šurp nākt un mācīties. Droši vien, ka tas ir pozitīvi. Viņa stāsta arī mums par Dievu."

Vecmāmiņa: "Man baznīca ir tāda kā miera osta, kur varu smelties garīgumu, labu atmosfēru. Svētdienas skolu mazbērns apmeklē regulāri. Šeit nozīmīga ir sabiedrība: laipnās un skaistās skolotājas, jaunais mācītājs. Tas viss veido tādu labu un mierīgu kopiespaidu."

Otra vecmāmiņa: "Dievnams ir vieta, kur neēju regulāri. Uzskatu, ka esmu pietiekami dievticīga, lai baznīcu regulāri neapmeklētu. Vienmēr esmu teikusi, ka Dievs ir, bet, lai īpaši nāktu kādā draudzē - tas man nav vajadzīgs. Mazbērnu vedu šurp katru otrdienu, regulāri - kā uz skolu. Disciplīna taču ir nepieciešama! Tieši šeit bērnam ir tāda vieta, kur bez maksas norisinās dažādas aktivitātes. Vispār citur jau nav kur iet. Bērnodārzi - likvidēti, skolās trūkst labestības un disciplīnas. Dievu es varu pielūgt arī pati. Tam nav vajadzīga draudze, ļaužu drūzma. Labāk tad jau atnākt uz dievnamu svētkos. To gan - jā."

Pēdējai sarunai noslēdzoties, man tika teikts vēl kāds vārds: "Piedodiet!" Es saprotu un mēs visi zinām, ka mums tiek lūgts nenosodīt, ja pateikts nav pareizi vai tā kā vajadzētu. Īpaši, ja nezina, kā vajadzētu. Tomēr šīs sarunas - tā ir realitāte, ar ko mums jāstopas gan draudzē, gan Svētdienas skolā. Daudziem tā ir kā negācija, un to šajā pasaulē tiešām ir daudz. Tādēļ jo vairāk aicināsim viens otru uz sapratni, prieku mūsu Kungā Jēzū! Lai kristīgu cilvēku dzīves būtu patiesa liecība bērniem un viņu vecākiem par mūsu Dievu! Lai Dievs svētī katru savu bērnu - vecākus, skolotājus, bērnus un visus pārējos - uz mīlestības darbiem vienam pret otru!

"Bet patiesīgi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus." (Efez. 4, 15)

Svētdienas skolas skolotāja
Līga Smildziņa

Arī vecākiem ir jāpieaug ticībā

Šajā laikā daudzi vecāki ir sapratuši, ka ne tikai viņu bērniem ir jāmacās Svētdienas skolā, bet arī viņiem pašiem ir jāpieaug ticībā. Ir vēl daudz neskaidru jautājumu; kur lai meklē atbildes uz tiem? Pirms četriem gadiem sapratām, ka ir nepieciešama arī pieaugušo Svētdienas skola. Sirsnīgi pateicamies Mārai Zviedrei, Maijai Frīdbergai, Ilmāram Baronam.

Mani mīlie!

Es pateicos Dievam par katru no jums. Tā ir milzīga žēlastības dāvana - šī stunda otrdienas vakaros, kad mēs visi kopā varam meklēt vienīgo patieso, šauro ceļu pie Tēva, kopā pieaugt atziņā un ticībā. Un vēl lielāka dāvana ir iespēja šo ceļu iet kopā ar mūsu bērniem un mazbērniem.

Lūdzu, piedodiet manas kļūdas un nedrošību, jo šo darbu, pareizāk - kalpošanu, sākām tukšā vietā, bez pieredzes, bez īpašām zināšanām kā to organizēt, palaujoties vienīgi uz Dieva vadību. Piedodiet, ja kādu esmu netīši sāpinājusi vai aizvainojusi, ja mana rīcība nav saskanējusi ar maniem vārdiem.

Mans vēlējums jums visiem lai arvien ir mūsu nodarbību šī mācību gada lozunga vārds: "Meklējiet to Kungu, tad jūs dzīvosiet!" Jo vienīgi Viņā ir patiesība, vienīgi Viņš var dot mieru, sakārtot un šķīstīt mūsu šaubu un sārņu pilnās dvēseles, vienīgi Viņā ir patiesā mīlestība. Savā Dēlā Jēzū Kristū Viņš ir pie mums ik dienas līdz pasaules galam. Un savā vārdā Viņš ik dienas no jauna nāk mums pretī, stiprinādams un balstīdams. Meklēsim Viņu, jo bez Viņa mēs nenieka nespējam. Jēzus saka: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur mani." (Jņ. 14, 6)

Lai šie vārdi apgaismo jūsu ceļu katru dienu no jauna!

Skolotāja Maija

Mīlie vecāki!

Draudzes darbs nav iedomājams bez Svētdienas skolas.

Bet kāpēc tas ir tik nozīmīgi? Jau Vecajā Derībā Dievs ir pavēlējis savus likumus darīt zināmus arī bērniem. "Un lai šie vārdi, ko es tev pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un tie tev jāpiekodina saviem bērniem." (5. Moz. 6, 6.7a)

Jāstāsta saviem bērniem par brīnišķīgo Dieva radību, uzklausītām lūgšanām, ticības pieredzi, Dieva atklāsmi. Dievs apsola savu svētību ne tikai mūsu paaudzei, bet arī visām paaudzēm, kas nāks pēc mums. "Viņš svētīs tos, kas Viņu bīstas, gan mazos, gan lielos. Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus!" (Ps. 115, 13.14)

Dažkārt Dievs uzrunā tieši jauno paaudzi un saka: "Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mani ceļi tavām acīm labi patīk." (Sal. sak. 23, 24) un: "Piemini savu Radītāju savā jaunībā!" (Sal. māc. 12, 1)

Dievs vēlas šos mazos cilvēkus vadīt un pasargāt. Dievs grib, lai viņiem labi klātos un lai viņi iegūtu pestīšanu.

Vecāki un draudze ir atbildīgi par saviem bērniem. Bībelē ir teikts: "Pacel savas rokas lūgšanā pret to Kungu par savu bērnu dvēselēm, kas mirst badā!" (Raudu 2, 19)

Manuprāt, šis aicinājums šodien ir svarīgāks nekā jebkad agrāk. Paldies Dievam mūsu bērniem gan nav jācieš maizes bads, bet viņi ir izsalkuši pēc garīgās maizes - Dieva vārda, pēc mīlestības, pēc izpratnes un līdzjūtības. Nebūsim vienaldzīgi pret šīm nopietnajām vajadzībām.

Aizlūgsim par saviem bērniem! Varbūt mēs pat pilnībā neapjaušam, kāds liels spēks ir aizlūgšanām. Bērnam ir tik svarīgi zināt: mans tētis, mana mamma lūdz par mani!

Skolotāja Iveta

Ja Tu esi līdzīgs saules stariņam...

Katrā Svētdienas skolas grupā ir tik daudz bērnu, ka skolotājiem nav laika un izdevības aprunāties ar katru bērnu atsevišķi, tāpēc skolotāji ir vēlējušies to darīt šajā izdevumā, rakstot vēstuli saviem bērniem.

"Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi." (Ebr. 13, 8)

Mīļotie,

Kristus ienāk mūsu dzīvēs, tās pārmainot un atverot pilnīgā mīlestībā. Viņš, labais gans, ir patiesais un vienīgais vadītājs, mūsu sargs - patvērums un ieprieca bēdu laikā. No cilvēciskā viedokļa, mēs esam nepastāvīgi un vāji savā uzticībā. Vienīgi caur Kristu varam iepazīt un ieraudzīt Dieva mūžīgās nemainības un svētības klātbūtni, ko Viņš vēlas dāvināt ikvienam. Dieva mīlestības spēks, kas atklājies Jēzū, mums visiem dod šo iespēju - saņemt Viņa svētību. Kristus dāvana ir nepelnīta, taču to brīnišķīgā veidā drīkstam izjust un saņemt īstenā, pazemīgā kalpošanā.

Es vēlu Tev, mīlais brāli un māsa, apjaust mūsu dzīves vienīgo pastāvīgo un patieso vērtības mēru. Lai vakar, šodien un rīt mēs būtu droši, paliekot stipri cerībā un pašlūgībā uz Dievu. Ka mēs visi kopā - gan lielie, gan mazie - mācītos saņemt pateicībā mūsu debesu Tēva mīlestības dāvanas, bet vēl jo vairāk - klūt par Viņa vārda tālāknesējiem un pasludinātājiem. Lai Dievs svētī kalpošanas darbu Svētdienas skolā, kur vēlamies Viņu godināt savās lūgšanās un slavas dziesmās!

Līga

Sveiks, mans mazais draudziņ!

Tas, ko es šoreiz gribēju vaicāt, ir: "Vai Tu atceries dziesmiņu "Dari mani mīlais Jēzu", ko reiz esam dziedājuši mūsu baznīcas skolā?" Ja atceries, tad zināsi, kādi vārdiņi ir tālāk. Šī dziesmiņa ir kāda maza bērna lūgšana, kurā viņš lūdz Jēzu darīt viņu līdzīgu... saules stariņam! Iedomājies, nevis līdzīgu kādam ļoti skaistam jaunam cilvēkam vai līdzīgu kādam kino aktierim vai aktrisei, bet tikai saules stariņam! Bet - pagaidi, kāpēc es saku "tikai"? Tas nemaz nav "tikai".

Vai esi padomājis kas un kāds tad ir īsts saules stariņš? Tu noteikti esi redzējis, kā pavasarī no kailas, melnas zemes izdīgst ļoti mazi, bet spēcīgi zaļi asniņi, kā blakus stingiem ledus vižņiem uzplaukst trausla, bet drosmīga sniegpulkstenīte? Tu noteikti to esi redzējis. Bet vai zini, kas liek šīm mazajām dzīvībiņām tiekties pretī saulei? Nu, protams, tie ir saules stariņi, kas pēc Dieva pavēles sasilda zemi, katru dusošo saknīti, aicinot visu mosties, raisīt pumpurus, ziedēt un nest augļus. Un arī Tu esi tāds mazs saules stariņš. Jēzus ir tā saule, kas Tevi sūta sasildīt, samīļot, uzmundrināt tos, kuri ir Tev apkārt. Tāpat kā katrā saules stariņā ir daļa no saules siltuma, arī Tevī ir daļa no Dieva neaptveramās mīlestības. Un noteikti Tev blakus ir kāds, kuram šī mīlestība jāsaņem tieši caur Tevi. Kāds, kuram sāp un kurš nezina, kā remdēt šīs sāpes, kāds, kurš ir izmisumā un neredz no tā izeju, kāds, kurš jūtas vientuļš un nesaprasts, kāds, kurš ir pārprasts un cieš šai pasaulē, kāds, kurš ir atstumts.... Ko dot šim cilvēkam?

Visbiežāk izrādās, ka nekas daudz jau arī nav vajadzīgs. Nekādas brīnumainas zāles te nepalīdzēs, ja nu vienīgi par brīnumainām zālēm var nosaukt Dieva mīlestību. Un to Tu vari dāvat, dodot mazliet siltuma, mazliet sapratnes un mazliet mīlestības tieši viņam. Ja Tu esi līdzīgs saules stariņam, tad nešaubies, bet dari, kas stariņam jādara - spīdi! Tas nav daudz, bet tas ir nepieciešams

- arī man, Tavai Kristīnei.

"Tu man esi darījis zināmus dzīvības ceļus
Tu mani piepildīsi ar prieku." (Ap.d. 2, 28)

Ikvienu cilvēku dzīvē pienāk tāds brīdis, kad Dievs viņam liek izvēlēties, pa kuru ceļu iet tālāk. Tā arī man un Tev, mazais draudzīn, ir iespēja izvēlēties savu ceļu. Lai ietu pa kādu no tiem, ir jāzin par to kaut kas vairāk. Tā Dievs dod mums iespēju iepazīties ar to caur baznīcu un Svētdienas skolu. Ceļš, ko Viņš piedāvā, ved uz dzīvību. Tā ir mūžīga un neaprostāma. Tā ir viena no brīnišķīgākajām lietām, ko Dievs mums savā žēlastībā dāvina. Ceļš uz šo mērķi nav viegls, bet mēs zinām, ka Dievs vēlas ikvienu no mums redzēt mīlestības un pateicības pilnu. Un, kad tas ir mūsos, tad arī prieks laužas uz āru un nes brīnišķīgus augļus.

Vai Tu kādreiz esi iedomājies, cik Dievs ir varens un mīlestības pilns? Tad zini, ka tādēļ Viņš arī stāv mums blakus ik brīdī, vada aiz rokas, sarga no visa ļauna. Viņš dod mums cerību caur savu Dēlu Jēzu un piepilda mūs ar mierpilnu prieku, lai varam turpmāk Viņam sekot un kalpot bijībā un pazemībā.

Līga Ozola

Mīlais lasītāj, mūsu draudzes Svētdienas
skolas skolēni, manas grupiņas bērni un
vecāki!

Tiešām priecājos par iespēju, šādā veidā rakstīt kādu vēstuli. Zinot, ka rakstīts vārds daudz ilgāk paliek atmiņā, aicinu - saglabāriet arī šo jubilejas izdevumu.

Mēs visi jūtam, cik laiks paiet ātri. Vērīgi lūkojoties, varam saskatīt mūsu dzīvē dažādus laika posmus, kuri turpinās un tad atkal noslēdzas. Kad dzīve noslēdzas, tai vairs nevar neko ne pielikt, ne atņemt. Tāpēc es no sirds priecājos par ikvienu bērniņu, kam dota iespēja nākt uz Svētdienas skolu, dzirdēt Dieva vārdu, būt kopā ar citiem, kas arī mīl Jēzu un grib mācīties par Viņu. Nav lielākas vērtības, ko mēs varētu dot, nav lielākas

vērtības, ko varētu ņemt, kā tās, kas paliek mūžībai - tāpat tās, kas nāk no Dieva.

Bībeles pēdējā grāmatā - Jāņa atklāsmes grāmatā 21, 5 Jēzus saka: "Redzi, visu es daru jaunu!"

Gribu jums pastāstīt patiesu notikumu, ko piedzīvoja kāda jauna ģimene. Šajā ģimenē bija divi bērniņi. Un pēkšņi māmiņa un tētis vairs nevarēja viens ar otru vairs saprasties. Sākās strīdi, dusmas. Bērniņi bieži vien tāpēc raudāja. Tad viss kļuva tik nelabojami, ka jaunie vecāki nolēma šķirties.

Tajā laikā viņu pilsētiņā notika evaņģelizācijas nedēļa. Ik vakaru skanēja vēsts par debesu Tēvu, par to, kā Dievs mīl cilvēkus un ka Viņš sūtījis Jēzu, lai arī mūs darītu par Viņa mīļotajiem, priecīgajiem bērniem. Kādu vakaru uz šo pasākumu bija atnākuši arī mūsu jaunie draugi. Klausoties viņi abi nepārprotami sajuta, jā, šis Jēzus mums ir vajadzīgs. Viņš var mums palīdzēt! Viņi lūdza grēku piedošanu un pēc tam varēja no sirds piedot arī viens otram. Vēl pēc pāris dienām vīrs mājās paziņoja: "Pie mums viss ir kļuvis jauns. Pat ēdiens garšo daudz labāk!" Jā, vai mēs arī to esam jau ievērojuši: ja mūsos ir mīlestība, kas nāk no Dieva, visas lietas izmainās, kļūst jaunas.

Kā tas ir ar Tevi? Varbūt arī Tavā dzīvē, Tavā namā visam jākļūst jaunam? Tad saki to Jēzum, jo Viņš ir tas, kas to darījis pie daudziem, daudziem citiem, arī pie manis, Viņš to darīs arī tavā dzīvē: "Kungs Jēzu, dari arī mani jaunu! Āmen."

Nobeigumā vēlos Tevi aicināt: dzīvo savas dienas tā, runā tā, domā tā - caur mūsu Pestītāju Jēzu Kristu, lai atkal mēs satiktos, kur dziedāsim, priecāsimies, slavēsim...

...mūsu DZIMTENĒ - DEBESĪS, kur mūs visus gaida mīlais debesu Tēvs.

Rute

Mans mīlais bērns!
Sirsnīgi sveicu Tevi Svētdienas skolas jubijēā un ceru, ka Tu izjūti: jā, Svētdienas skolas jubileja ir arī mani svētki!
Tu esi Jēzus, šī vīna koka atvase. Jauns dzinums starp lieliem un raženiem zariem. Arī Tevī plūst dzīvības sula, lai Tu varētu nest augļus.

Mēs reiz bijām aizbraukuši uz kādu pili, kurā ir ierīkots muzejs. Kad nonācām pie durvīm, bijām pārsteigti par lielo slēdzeni un nodomājām: "Cik lielai jābūt atslēgai, ar ko var atslēgt šīs durvis?" Tāpēc bijām ļoti izbrīnīti, kad mūsu ceļvedis izņēma mazu atslēdziņu un atslēdza pils durvis. Virs lielās slēdzenes bija maza slēdzene.

Tā notiek arī Tavā dzīvē. Dievs bieži vien izmanto "mazas atslēdziņas", lai atvērtu "lielas durvis". Tu esi bijis tāda "maza atslēdziņa", caur kuru Tavi vecāki vai draugi sākuši ticēt Dievam. Tas nekas, ka Tu vēl esi mazs un pieaugušie Tevi daudz neņem vērā. Bet Dievs ar Tevi rēķinās, Viņa rokās Tu vari būt nozīmīgs darbarīks.

Lai Dievs arī turpmāk Tevi svētī Jēzus draudzes Svētdienas skolā un lai Tu varētu piedzīvot Viņa mīlestību un žēlastību katru dienu!

Mīlestībā - Iveta

Lielākais dārgums

Tas notika hugenotu laikos, kad kristieši tika vajāti. Dzīvoja kāds vectēvs ar savu mazmeitiņu Helviju. Helvijas vecāki, par viņu ticību Dievam bija apcietināti un aizvesti. Bet vectēvs pats bija ļoti dievbijīgs un mācīja arī mazmeitai mīlēt Dievu.

Vectēvam kādreiz ciemā esot, viņš dzirdēja, ka kareivjiem esot uzdots pārmeklēt katru māju un iznīcināt visas Bībeles. Tūlīt viņš steidzās

mājup un teica mazmeitiņai: "Meitiņ, ātri iejauc mīklu. Mums jācep maize."

Helvija bija paklausīga un čakla meitene. Tūlīt iejauca mīklu un sakūra krāsni. Drīz no lielās krāsns mutes sāka plūst patīkams siltums. Bet kāds pāsrteigums viņai bija, kad vectēvs vienā no izveidotajiem mīklas klaipiņiem iespieda drānā ietītu viņu vislielāko dārgumu - Bībeli. Ieraudzījis Helvijas pārsteigtās, lielās acis, vectēvs tikai klusu noteica: "Mums Bībele jānoslēpj, citādi kareivji mums to atņems." Tad viņš rūpīgi pārklāja mīklu atkal pāri un Bībeles klaipiņš neko neatšķīrās no pārējiem. Helvija sakārtoja tos visus uz lizes un gribēja jau iešaut krāsni, kad skaļš kauvējiens viņus abus izbiedēja. Atsprāga mazās būdiņas durvis, un ienāca kareivji. Helvija tūlīt iešāva klaipiņus krāsni un bailīgi piespiedās vectēvam. Neko neteikdami, abi noskatījās kā svešie vīri sajauca visu istabu, meklēdami ienīsto grāmatu. Taču neatrada. Pēc ilgās meklēšanas viņi vēlējās nobaudīt cepto maizi, kura krāsni tik kārdinoši smaržoja. Vectēvs drebošām rokām atvēra krāsni. Viņš klusībā lūdza Dievu: "Mīlais debesu Tēvs, palīdzi man izvēlēties pareizos klaipiņus. "Tu zini, ka bez Tava vārda mēs nevaram dzīvot!" Viņš izņēma no krāsns trīs maizes, vienu atstādams.

Paēduši un neko neatraduši, ļaunie vīri atkal aizgāja. Vectēvs un mazmeitiņa, nometušies ceļos, pateicās Dievam, ka viņu Bībelīte nav atrasta. Nu Dieva vārds bija kļuvis vēl dārgāks viņu sirdīm. Šodiem mēs katrs drīkstam iegādāties Bībeli, mājās turēt, bet pats svarīgākais - to lasīt. Dieva vārds ir vislielākā vērtība pasaulē un ārpus tās: "Debesis un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs nemūžam."

Un, mīlais bērns, gribu tev pateikt, ka lasīt vēl nenozīmē visu. Dievs vēlas, lai mēs Viņa vārdu lasām, paturam savās sirdīs un pēc tā dzīvojam. Esi čakls un apmeklē Svētdienas skolu, jo tur mēs kopīgi mēģinām izprast Dieva vārdu. Lai Dievs Tevi uz to svētī!

Skolotāja Edīte

Jēzus - mīļš skolotājs

Mīlais Jēzu, šeitān mēs
Tavus vārdus klausīt nākam,
dod, ka savās dvēselēs
mēs tos labi uzņemam.
Lai mums prāts uz Tevi tiecas
un no zemes augšup sniedzās.

Mani mīlie,

ar šīm dziesmas rindiņām novēlu Jums nekad nepazaudēt iesākto ceļu pie Kristus, bet gan to drošiem solīšiem turpināt, lai šie mazie solīši augtu lielumā un kļūtu aizvien pārlicinošāki. Kad būsiet beiguši šo Svētdienas skolu, lai Jums nekad nepietrūktu spēka iet tālāk ticības izzināšanā un šeit iegūto likt par savas dzīves mērķi. Bet pāri visam novēlu Jums mīlēt vienam otru tā, kā Dievs to dara, jo Dieva žēlastība un mīlestība ir bezgalīga un nebeidzama.

Dieva mīlestībā - Jolanta

Mīlais bērns!

Tu droši vien varētu daudz stāstīt par to, cik gadus Tu jau ej Svētdienas skolā, kādi ir Tavi mīļākie Bībeles stāsti un daudz ko citu. Es gribētu teikt - tas ir sākums kaut kam ļoti svarīgam visā Tavā dzīvē. Un proti - ka Tu ar savu dzīvi pagodini Jēzu. Tu vaicāsi: "Kur?" Skolā, sētā, ģimenē - visur, kur Tu ej. Tas patiešām ir nopietni, jo Jēzus grib caur Tevi parādīt arī citiem ceļu pie sevis.

Es no sirds Tev novēlu - ļauj, lai Jēzus lieto Tevi, ceļā uz Dieva valstību.

Raimonds

Mīlais bērns!

Kaut gan Tu varbūt vēl esi pavisam mazs, gribu Tev teikt, ka Dievs Tevi uzlūko gluži tāpat kā mēs pieaugušos. Viņš redz visas lietas, ko mēs darām. Atšķirība ir tikai tā, ka mēs liemie, daudzvairāk apbēdinām Dievu nekā Tu. Mēs vairāk grēkojam. Mūsu grēki ir nopietnāki un to nasta ir smagāka. Arī Tev droši vien gadās visādi. Nu tik ļoti gribas to konfekti, ka Tu ietiepies, un neej projām, kamēr māmiņa to nopērk. Tu čiksti un niķojies un negribi ēst to, ko Tev māmiņa dod. Tu gribi spēlēties! Bet drīz vien, savu panācis, Tu negribi vairs spēlēties, Tu gribi skatīties "multeni". Un tā joprojām. Bet Dievs Tevi vēro. Viņš redz, kāds Tu patiesībā esi. Un kā Tu domā, vai Dievs par to priecājas? Vai Jēzum patīk tas, ko Tu dari? Droši vien, ka nē! Bet zini, Tu vari tāds arī nebūt! Tu vari to pateikt Jēzum. Tieši tad, kad Tu gribi dusmoties, raudāt, niķoties - saki: "Jēzu, palīdzi man, piedod, ka es Tevi apbēdinu, lūdzu ienāc manā sirsniņā un tīri mani no tā, kas Tev nepatīk pie manis. Dāvā man savu mieru un mīlestību. Palīdzi man, lai es būtu Tev patīkams! Āmen."

Dievs Tev piedos, jo Jēzus Tevi ļoti mīl. Bet vai Tu zini, ka Dievs mīl arī zvirbulīšus? Paskaties laukā kā viņi priecājas un jauki čivina. Viņi slavē Dievu, savu Radītāju. Arī Tu to vari darīt. Arī Tu vari slavēt Dievu ar savu balstiņu.

Paskaties cik skaisti ir apkārt tad, kad uzkrīt sniedziņš un viss ir balts, balts. Tad Tu vari pikoties un celt sniegavīru. Paskaties, cik skaisti ir vasaras vakarā, kad saulīte noriet aiz debess malas, kad zied puķes, zaļo koki un kad taureņi lidinās no zieda uz ziedu. Paskaties! Un Tu redzēsi, cik Dievs ir liels un varens. Cik brīnišķīgu Viņš ir radījis šo zemi! Cik liela dāvana Tu esi savai māmiņai un tētim! Pacel savas actiņas pret debesīm, kad būsi ārā, un Tu redzēsi sevi kā mazu asniņu, kurš agrā pavasarī izspraucas laukā no zemes, pretī gaismai, pretī mūžībai.

Taiga Alpe

Mani mīlie, mazie un lielie!

Dievs patiesi ir bagāts, un Viņa žēlastība sniedzas pāri mūsu saprašanai. Mīlie, jūs esat izredzēti jau ar to vien, ka jūsu sirdīs

Dievs ir ielicis vēlēšanos būt Viņa namā, dzirdēt Viņa vārdu. Nepazaudējiet nekad šo dāvanu, neaizmirstiet nekad, ka Dievs jūs mīl! Pajautājiet paši sev: "Vai man ir kaut kā žēl savam vismīļākajam cilvēkam? Vai es esmu ar

mieru atdot viņam savas vislabākās lietišas?" Un vēl padomājiet, vai tad jūs kādam ko dodat, ja zināt, ka tas tiks izniekots vai salauzts? Dievs patiesi grib jums dot ļoti daudz. Viņš ir bagāts. Viņam nekā netrūkst. Bet tikai tad ir vērts dot, kad saņēmējam ir pateicīga sirds. Tikai tad mēs būsim patiesi ieguvēji, ja paši sniegsimies pretim tam Kungam.

Šai pasaulē ir daudz dažādu interesantu un aizraujošu lietu. Ir arī daudz vilinošu piedāvājumu. Visapkārt aicina: "Nāc, izmēģini savu laimi, varbūt tu vinnēsi loterijā, varbūt šajā vai arī tajā šokolādes oliņā būs kārotā rotaļlieta, varbūt šovakar redzēsi to labāko filmiņu, varbūt šis būs tavš īstais draugs!" Bet neviens nepiedāvā dzīvību. Jo dzīvības Kungs ir tikai Dievs. Viņš vēlas jūs sastapt, Viņš vēlas jums dāvat dzīvību un pats jūs mācīt, vadīt un pasargāt.

Izvēlieties to Kungu par savu Dievu! Tas ir jādara katram pašam. Neviens cita vietā šo "jā" vārdu pateikt nevar. Es varu tikai lūgt, lai tas Kungs pats velk Jūs pie Sevis un lai jūs tam nepretojaties savās sirdīs, lai būtu gatavi piederēt Viņam tik patiesi un noteikti, ka neviens cilvēks nespētu jūsos radīt šaubas. Lai jums nebūtu cita lielāka prieka, kā sajūst Dieva gādību un vēlēšanos atbildēt Viņa mīlestībai.

Neko vairāk es nevaru lūgt ne sev, ne jums, kā vien to, lai Dievs pats mūs atzītu par savu īpašumu, par saviem mīlotajiem bērniem. Kaut mēs patiesi varētu būt viens vesels Viņā un Viņš mūsos! Tas ir iespējams. To apliecina Dieva vārds!

Inese Bambāne

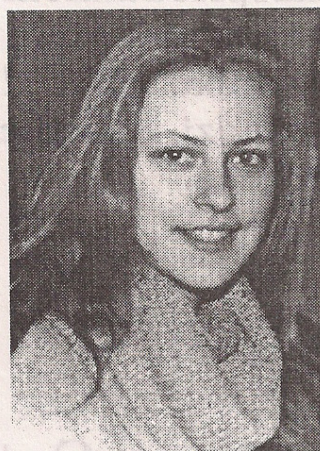
Mīlie bērni, jaunieši un vecāki !
Novēlu Jums, patiesā priekā un mīlestībā
atvērt savas sirdis Dievam, lai Dieva Gars
var jūsos mājot un jūs piepildīt lielā
mīlestībā, sadraudzībā un uzticībā vienam
pret otru.

Laima

"Tas Kungs ir uzticams, Viņš jūs darīs
stiprus un pasargās no ļauna."

(2.Tes. 3, 3)

Adrija

Gribu novēlēt visiem - un arī sev, lai mēs sasniegtu tādu
apskaidrību, kas ļautu mums ik minūti savā dzīvē - līdz pat mūža
galam - pavadīt kopā ar mūsu Kungu. Lai mirstamā stunda mums
būtu kā atvieglojuma nopūta, nevis gaidāma ar neprātīgām bailēm
sirdī.

Jānis

*Mīlie bērni, bērnu vecāki, Svētdienas skolas skolotāji,
mīļā draudze! Šajā Svētdienas skolas desmit gadu
pastāvēšanas jubilejas reizē visiem mums lai skan
aicinājums no 118. psalma: "Šī ir tā diena, ko Tas Kungs
devis: priecāsimies un līksmosimies šinī dienā!"*

Erberts, draudzes mācītājs

Pateicības

Pateicamies bijušajiem Svētdienas skolas skolotājiem: Ainaram Sprinģim, Ivetai Ilsumai, Rutai Dzalbei - Bambanei, Indraim Ozolam, Dacei Smiltiņai un citiem, kas ir stāstījuši mūsu bērniem par debesu valstību.

Pateicamies arī visiem vecākiem, kuri ir veduši un ved savus bērnus uz baznīcu, neskatoties uz visiem šīs pasaules aizspriedumiem, jo Jēzus reiz sacīja: "Laidiet bērnus un neliedziet tiem pie manis nākt, jo tādiem pieder debesu valstība." (*Mat. 19, 14*) Laidiet un vediet bērnus uz kristīgo draudzi, jo šodien Jēzus Kristus ir tur, kur tic Viņa vārdam - Bībelei.

Satiksims kā vienmēr - otrdienas vakaros plkst. 18.30 mūsu dievnamā!

Lai slava, gods un pateicība mūsu Dievam - Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam par visu labu, ko Viņš mums ir darījis, arī par šo izdevumu.

Desmit gadu laikā Svētdienas skolēnu skaits ir pieaudzis 15 reizes (1985. gadā - 16 bērni; 1995. gadā 250 bērni).